

LADIK KATALIN VERSEI

A SZIGET MELEG, VÉRES BŐRT HÚZ

Áttetszővé tette lábszárait a hullámverés.
Útitársa kinn rekedt a nyílt tengeren, de hörgése
eljutott hozzá, és mellé telepedett a cserjék alá.
Ezen az éjszakán már nem történt semmi, az is magától zuhant oda.
A tenger borvörös volt, mintha nem is az időben,
de egy abroszon loccsant volna ki az örökkévalóság.
Hosszú, gyökér formájú villámokat látott, fákat és vetéseket az égen,
a füstölgő vihar utáni sárga levegő égette torkát,
a szigetre vágott, ahol sem állat- sem emberszag
nem zavarja testében az ősi, tiszta növényzetet.

A tenger valami ronda, fertelmes virágot vetett ki,
amely rögtön sétálni indult.
Hosszú, fényes tüskéit tördöste, mintha nem is a parti homokban,
hanem egy vízbe fült asszonyban üldögelne.
Akkor az a virág egy véres, gőzölgő követ hozott a világra.

Akár a hullám a kagylót.
Távol isten- és emberszagtól,
ahol a tengernek illatos haja van,
és reggelente habos kavicsot dörzsöl ki ágyékából.

A sziget meleg, véres bőrt húzott magára,
és furcsa sárga virágok lebegtek fölötté, akár a szitakötők
egy elsüllyedt világ örvényei és kipárolgásai fölött.

ÜVÖLTŐ SZELEK

Emily Brontë emlékének

Mennyire borzadt a fekete széltől!
 Ki volt ez az asszony, és miket álmódott, amikor megkívánta az esőt.
 Egyetlen bűne rózsaszín villámsújtotta viharkabátja
 és a lihegő mocsár a zavaros holdfényben.

Vonszolt. Viharban. Összekulcsolt kezekkel.
 Szemeiben az állóvíz halai fuldokoltak.
 Ez a nőstény az én vérem!
 Ez a véres gyümölcs kettőnkből terem.
 A gyönyörű kés szoknyája alatt rám leselkedik.

Sikoltanak a lombok fölöttünk.
 Tüdejükből villámsújtott vadak zuhannak ránk.
 A fák összetört karokkal, kettéhasított asszonyként borzongva.
 Ez a gyönyörű fekete szél kettőnk álmait fröcsköli.
 Sirály vijjog a kés alatt.

Fehér hajó siklik be gőzölgő tollvitorlában.
 Egymás derekát átöleljük,
 a kés befúródik, és nevetni kezd.

TAVASZI REGGEL A POKOL-SZIGETEK EGYIKÉN

A hullámok végül leteszik a korbácsokat,
 kigombolják a kagylókat sem élő, sem holt testükön.
 Lesütött szemmel, rózsaszín húsdarabbal hóna alatt,
 ahogyan a kutya a kutyát, felfedezem Őt ott,
 ahova még nem hatolt el a fény.
 De hiszen a sziklák még alig véreznek! Akkor hát nem ember.
 A bokrok alól lopva ránézek, és elfelejtek imádkozni, mint a rózsza,
 mely „hevében lángvörös lesz és önkívületében illatozik”.
 A szikla alatt a sóvárgástól
 az utolsó csillag is kifolyik szemgödreiből.
 Vak szörnyeteg a tükörben.

A parton hajnalt cipel egy ember.
Izzadt szárnyain rózsaszín cseppek.
Jerolim! Indul az első csónak a Pokol-szigetekre.

